

Sørge = Bise

om tvende Sødskendes Bortgang
af Verden, men her i Livet i
levende og kjærlig Erin-
dring i Herren.

Forsattet af Pender Hertel Mortensen Hamvog

i Malangen.

V box 16:476

Mel Gud Herre over Liv og Død.

Gud Herre her jeg beder dig, Du naadig mig veilede! Du giver den som inderlig Til dig i Troen bede. Du er en Hyrde for de Faar, som følge dig ihvor de gaar, og Naade hos dig vente.

2. I denne Trængselsfulde Tid Og Skjæbnens tunge Dage, Der visnok bruges liden Flid Dig Herre! at behage. Her føres et vellystigt Liv, Men Gud i Naade os tilgiv, Det vil vi Alle bede.

3. En Naadestid, hver Dag, hvert Aar, Vi idelig henleve; Men Døden, som omkring os gaar, Vi lidet overveie; Exempler nok derpaa vi har Og Ingen ved, hvo han end var, Hvad Tid hans Grav sig aabner.

4. Saaledes og en Sørge-Drik Tilbunds jeg maatte tage: Tv elsket Venner fra mig gik, Og jeg blev her tilbage, Som Sødskend levede vi her, O Gud lad os i Glæden der, Hos Jesus samtlig mødes.

5. Du elste Broder, du min Ven Mens vi tillsammans vandret, Dit Billede jeg skuer end Saa venlig uforandret. Hans Kjærlighed, hans Fryd og Lyst, Oplivede saa tidt mit Bryst, Mer end jeg kan udfige

6. Kristoffer Paulsen var hans Navn, Som her han skulde bære: Saa vel i Guds frygt, som i Gavn, Ham bør al Ros og Ære. Men Herren ei behaget saa Han her i Verden skulde gaa En Kummers Dag imøde.

7. Der stikledes ham Dødens Bud, I sine unge Dage Han otogtyve Aar endnu ei ret har lagt tilbage. Han lever ud sin Ungdoms Tid Og saa endel af Manddoms Strid, Da Døden ham borttager.

8. Og Søsteren paa samme Tid Gik Død og Grav imøde, Kun otte Dages Mellemtid, Da ogsaa hun mon døde. I samme Sygdom faldt hun hen, O kjære Jesu Sjeleven, Din Himmelfærd dem tilføde.

9. De Venner var i Livet her, Blev ei adskilt i Døden; Som Sødskende de leved her, Som Sødskende de døde. Som Sødskend sørge vi igjen. O Gud i Himlen vær vor Ven, naar vi herfra skal vandre.

10. Og Pigens Navn jeg nævne vil Det staa mig tidt i Sinde; Maren Gurine hedte hun Og gaar mig ei af Minde. Hun gik i Livets modne Aar, Omtrentlig syv og tretti Aar, Da Verden hun forlader.

11. Hvad skal vi sige som igjen I Livet staa tilbage, Og mindes kjær og elsket Ven Og soundne Samlivs Dage. Et Sødskende vi lever her Som Verden alt blev til Besvær end udi Ungdoms Dage.

12. Kun lidt af Verden de forstaa, Da Moder dem forlader, Endel Umyndige og Smaa, De og sin Fader taber. Tilbageladt i Sorgens Hjem, Men Gud i Himlen blev hos dem, Og de tillsammans lever.

13. Til Slutning bedes Hver og En: Betænk Jers Livets Vandel; Gjør Eder rede, vær ei sen, Slut ei med Verden Handel, Men lad os Alle

tjene saa, Vi Frydens Himmelhjem kan naa, Og
Seirens Krone vinde.

14. Som Himmelværdig Borgere Frigjort
fra Støvet's Hytte, Og Christi Bruds Udkaare-
de, De Stilling fik ombytte, Fra denne Verdens
Jammerdal, Med Himlens lyse Brudestal Til
evig Fryd og Glæde.

15. Der min Kristoffer, dog vi maa, I Zi-
ons Hjem derinde, Maren Gurine ligesaa Hver-
andre glad gjenfinde. Hvor ei Skilsmisse mere
skal, Forbitte Gudsborns glade Tal, Men evigt
salig være.

Disse to Sødfænder var som David og
Jonatan — Venner i Livet, og de bleve heller ik-
ke adskilte i Døden; thi de elskede hinanden som
sig selv.

Faaes tilkjøb hos M. Urdal for 2 Skill.

[Tromsø] u. a.